

Ăn Trộm Gà

Contents

Ăn Trộm Gà	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8

Ăn Trộm Gà

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyền, hài, tình cảm...Số chương: 05 Edit: Na NaTa gặp Cố Tử Hiên vào lần đầu tiên, trong hoàn cảnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-trom-ga>

1. Chương 1

Edit: Na Na

Trong những tài liệu ghi chép về yêu vật, nữ yêu lúc nào cũng xuất hiện xinh đẹp trong các pha cảnh hoa lệ, nhất là Hồ Ly Tinh, phải quần áo bạch y miêng cười khuynh thành tung tăng từ trong rừng trúc ra, hoặc là pha xoay người xinh đẹp giữa mưa hoa rơi đầy trời, mỗi một màn xuất hiện Hồ ly tinh đều thể hiện cá tính cùng sự đặc sắc riêng của mình, hoặc thanh lệ hoặc diễm sắc, nếu không cũng phải có dáng dấp thanh tú, tiếp đó là biểu cảm khéo léo mềm mại đáng yêu mà cúi chào, khiến chàng thư sinh đối diện nhớ thương đến tâm sinh ma chướng mới được.

Đáng tiếc tất cả đều là gạt người.

Lần đầu tiên ta trông thấy Cố Tử Hiên, ngay cả hình người còn chưa biến thành, miệng thì đầy lông gà, bị nhốt ở trong lồng, trên mũi vẫn còn dính máu, cái đuôi những tưởng xinh đẹp kiêu ngạo giờ bị người ta túm đến tọc một dúm lông.

Tráng hán là gia đình giờ cái lồng lên, vẻ mặt tranh công đầy đắc ý: “Thiếu gia, con hồ ly này bé nhỏ mà lá gan không nhỏ đâu, động tác khá là nhanh nhẹn đó, ta mất cả đêm bố trí bẫy rập, một đường truy theo không bỏ mới bắt được súc sinh này.” Tiếp đó hần lại xách ta đi lên phía trước giờ giờ lên, “Thiếu gia người xem, màu lông bóng mượt vậy chắc chất lượng rất tốt. Con súc sinh này trộm không ít gà của chúng ta, hôm nay bị bắt cũng đến lúc trả nợ rồi, ta thấy trời sắp nhập thu, thiếu gia dùng con vật này làm thành cái áo lông chồn tặng cho Ngô tiểu thư, người thấy chủ ý này thế nào?”

Thoạt đầu ta còn yên tĩnh mà ngồi chồm hổm trong lòng, giờ nghe tên gia đình đưa ra cái ý kiến ác độc thể thì da lông cả người dựng đứng, lưng cong lên kêu la âm ỉ. Cái này rõ ràng là vu khống, lần này ta gặp nạn tuy rằng là tự làm tự chịu, nhưng đây mới là lần đầu tiên ta đến thăm mấy con gà của Cố gia, chứ những lần trước rõ ràng là con chồn ở động sát vách trộm đi đấy chứ. Bây giờ Cố gia lại tính gộp hết cừu hận, bắt một tiểu hồ ly còn trẻ như ta trả nợ. Mà vừa nghĩ đến áo lông chồn, ta lại không nhịn được mà run rẩy một trận, bị lột da rút gân là cỡ nào đau đớn, tổ tiên của ta cũng không phải không có ai chưa từng chịu qua cảnh này, chỉ là chưa có con hồ ly nào sống sót để viết xuống dòng cảm nhận mà thôi. Ta nhớ khi ta còn bé, từng có một đại hồ ly lông hồng bị con người lột hết da rồi quăng vào động, ban đầu nàng ta có hình người cực xinh đẹp, phải nói là xuất sắc nhất trong tộc ta, nhưng khi đó chỉ còn là một đồng huyết nhục mơ hồ, chừa lại hai con mắt ừng ực lệ, nước mắt mặn chát kia rơi xuống khuôn mặt hồ ly máu thịt mơ hồ khiến nàng đau đớn tru tréo lên thảm thiết.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi thấy tương lai phía trước thật mịt mù, bao ý chí chiến đấu dũng cảm đều lặng lẽ xếp xuống. Bây giờ ta là cá, bọn chúng là dao thớt, chặt chết lóc thịt chỉ một câu nói mà thôi. Con người chính là giống loài ác độc tàn khốc vậy đó. Đáng thương cho con hồ ly vừa xuống núi như ta, tối hôm qua đi trộm gà hấp tấp quá nên chỉ ngoạm được mấy cọng lông cắm trên móng gà, chứ đến vị gà cũng chưa được hưởng, vậy mà đã định đem tính mệnh của hồ ly còn trẻ tuổi ra cắt đứt ngay tại chỗ này, không để cho ta được góp một phần nhỏ công sức vào đại nghiệp của tộc, thật là đau đến thấu tim. Càng nghĩ càng thấy thương tâm, ta kêu rên chi chi xèo xèo vài tiếng, rồi lại ngồi xuống lòng, ôm cái đuôi vào lòng, cẩn thận liếm mấy chỗ bị thương, trong mắt cũng tí tách rơi mấy giọt lệ.

Hiển nhiên pha hồ ly rơi lệ này không khiến Cố thiếu gia đối diện kia hiểu ra rằng con hồ ly có thể rơi lệ này chính là một hồ ly tiên, bởi vậy hắn cũng không tỏ vẻ muốn thả cho ta một con đường sống, mà ngược lại, hắn chỉ nhàn nhạt liếc qua, rồi nhẹ nhàng nói: “Làm áo lông chồn cũng là ý kiến hay, nhưng đáng tiếc là hồ ly này bị các người làm thương phần lông đuôi, hay là để dưỡng thêm một thời gian, chờ màu lông sáng bóng lại rồi mang sang cửa hàng da của Vương Ngũ gia.” Sau đó hắn nhìn người gia đình nói thêm một câu, “Người có công lao, vậy đi phòng thu chi lĩnh mười lượng bạc làm phần thưởng.”

Người gia đình kia nghe thấy số phần thưởng, cười đến con mắt cũng hí tịt lại: “Đa tạ thiếu gia, vậy đặt hồ ly ra sau vườn được không ạ?”

“Trước cứ để vào ngoại thất trong sương phòng của ta đi, trên đuôi hồ ly hình như cũng bị thương, đợi băng bó xong thì cho vào sài phòng.” (sài phòng: phòng chứa củi.)

Cố thiếu gia nói xong, tựa hồ như có việc nên rời đi, còn ta bị gia đình xách đến sương phòng, đây là một tòa nhà u tĩnh, ta được đặt lên bàn, bên cạnh bày một ít trà bánh tinh xảo, đưa đến hương thơm hấp dẫn, ta nuốt nuốt nước miếng, đêm qua mạo hiểm ăn trộm gà là vì đói quá không còn cách nào khác, nay trộm gà không được, nên cái bụng càng khó chịu hơn. Thế là ta bèn vươn móng vuốt qua cái lồng sắt, định với tới mấy món trà bánh kia, tiếc là chân trước của ta quá ngắn, chỉ có thể khô mắt nhìn trừng trừng điểm tâm, gấp đến độ đảo vòng vòng trong lòng.

Lúc Cố thiếu gia về thì chứng kiến cảnh này của ta, hắn tựa hồ không ngờ được ta vô tâm vô phé như thế, một con hồ ly vừa trải qua một hồi sinh tử mà tính vẫn còn tham ăn như vậy. Hắn cười cười, cầm bánh điểm tâm bên cạnh đưa đến gần lồng sắt cho ta.

Ta có được bánh điểm tâm, lại ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Cố thiếu gia, cảm thấy hắn cũng không phải ác đến không tha được, chỉ ít khuôn mặt như bạch ngọc kia của hắn cũng có chỗ dễ nhìn, khi cười lộ lên thì sự lạnh lùng cũng bớt đi, thậm chí còn tỏa ra chút tình cảm ấm áp.

Chỉ có điều bây giờ ta không có thời gian đi sâu vào nghiên cứu khuôn mặt hắn hoặc nghĩ đến bất kỳ điều gì khác. Ta thực sự đói đến cuồng người, cầm lấy điểm tâm nhét vào miệng, ăn xong dường như còn thấy chưa đủ mà liếm liếm móng vuốt, rồi mở to con mắt tha thiết nhìn Cố thiếu gia. Quả nhiên vẻ mặt hắn lại nhu hòa hơn, cách lồng sắt lấy tay vỗ nhẹ lên cái mặt hồ ly của ta: “Ồ đây còn dính nè.” Sau đó hắn lại đưa thêm vài miếng bánh ngọt cho ta.

Ta nhận lấy bánh ngọt, nhưng không vội vã ăn luôn, miếng điểm tâm ban nãy đã tiếp khí lực cho ta, cậu Cố thiếu gia nhìn có vẻ cũng là người nhân từ, vậy nên ta liền ôm luôn ngón tay hắn chìa vào để đưa thức ăn, sau đó hạ thấp người xuống, bị ai nhìn hắn, nước mắt cũng long lanh trực trào ở vành mắt. Vì để nịnh

nọt ta thậm chí còn vươn cả lưỡi hồ ly ra, như một đại hoàng cầu mà nhẹ nhàng liếm liếm ngón tay của Cố thiếu gia, sau đó lại gơ cái mặt hồ ly ra cọ cọ lấy lòng.

Sau một loạt các động tác, Cố thiếu gia lại không biểu hiện gì, chỉ chĩa chĩa vào chân trước của ta: “Lại đây, đem cái chân ra đây cho ta xem, hình như chân của ngươi bị thương.”

Ta biểu hiện y như một nhà thông thái, tức khắc duỗi cái chân trước ra ngoài. Chỗ này là lúc phục kích trộm gà không cẩn thận bị bầy chuột kẹp một chút, mặc dù đã ngừng chảy máu nhưng da lông vẫn bị bong tróc.

Cố thiếu gia cầm rượu thuốc, gạt lông ra rồi cẩn thận bôi thuốc trị thương, nước thuốc kia vừa nhỏ xuống vết thương đã dẫn đến từng cơn đau nhức, ta nhin không được mà chỉ chi lên vài tiếng, vô thức muốn rút móng vuốt lại, thế nhưng khí lực của Cố thiếu gia kia cũng lớn làm sao, cứ cầm chặt móng vuốt của ta mãi đến khi bằng bó xong mới buông.

“Dem cả cái đuôi ra đây xem nào.” Cố thiếu gia lại tiếp tục nói.

Nhưng lần này ta lại chần chờ. Đuôi là một bộ phận vô cùng quan trọng của hồ ly chúng ta, từ nhỏ đã có tập quán, chỉ cho phụ mẫu của mình hoặc là người sẽ thành thân với mình được sờ. Cho nên chuyện sờ đuôi đối với chúng ta mà nói là một chuyện vô cùng thẹn thùng và tư mật, tuyệt đối không thể tùy ý cho người ta sờ được.

Ta ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trắng như tuyết của Cố thiếu gia, khóe miệng hần tràn đầy vẻ tựa tiểu phi tiểu. Ta ở trong lồng đánh mấy vòng, cuối cùng đành dần lòng, ngáp ngừng đưa cái đuôi vào tay hắn. Tay hắn cầm lấy cái đuôi nhọn của ta, cẩn thận vuốt ve hai cái, ta thấy hơi buồn buồn, nhưng vẫn phe phẩy cái đuôi quét qua quét lại trong tay hắn để lấy lòng. Hắn nở nụ cười.

Ta lấy hai chân trước chạm đất, tha thiết nhìn hắn, cổ họng cũng chỉ chi vài tiếng nịnh nọt, chỉ mong sự phối hợp khéo léo cùng nhu thuận của ta có thể khiến Cố thiếu gia này sinh lòng thương hại, mà nhân từ thả cho ta một con đường sống, cũng không uổng công ta chịu nhục đem cái đuôi cho hắn sờ.

Có lẽ cái đuôi của ta bông xù mềm mại mang đến xúc cảm không tồi, nên Cố thiếu gia này được dịp sờ soạng rất nhiều lần, đặc biệt là chỗ lông bị trọc kia thì cầm lên xem xét kỹ càng, nhìn thấy vết thương này lòng ta liền có chút ảm ức, lão gà mái nhà cậu Cố này cũng không phải vô dụng, ta vừa mới nhào vào một con gà con, lại không ngờ trước sau đều có địch, bị lão gà mái kia mổ trọc cả lông đuôi, mà con gà con nghe thấy động tĩnh lập tức xoay người chạy mất, hại ta chỉ ngoạm được lông đuôi gà.

Sờ soạng hồi lâu, cuối cùng Cố thiếu gia cũng buông tay ra, ta thu cái đuôi về, đợi một lát, trên đầu rốt cuộc cũng vang lên thanh âm của Cố thiếu gia: “Cái đuôi của ngươi chắc phải mười ngày lông mới mọc dài trở lại, mấy ngày này cho người bồi bổ chút, ta sai nhà bếp làm mấy con gà mang đến.”

Ta nghe vậy lần lộn đầy dặt lệ nóng ngáp mắt, nhin không được mà nhảy dựng lên, dùng hai chân trước nắm thành quyền mà vái lạy Cố thiếu gia. Lại không ngờ Cố thiếu gia sóng mắt lưu chuyển, lẩm bầm bồi thêm một câu: “Ta cho ngươi ăn gà thì ngươi cũng phải hảo hảo mà nuôi cho lông dài sáng bóng lại lần nữa đó, vậy ta mới có thể mang ngươi đi làm áo tặng người ta.” Nói xong thì đứng dậy đi vào phòng trong, chốc lát sau truyền đến tiếng tắt đèn lên giường, không để ý đến cái mặt hồ ly đang ngệt ra của ta, ta thật buồn bực cắn cắn cái lông sắt trong bóng tối. Quả nhiên ta không nên hy vọng gì ở cái con người hung ác kia! Ta vừa nghĩ đến chuyện thiếu gia họ Cố kia sờ soạng cái đuôi của ta, lại còn sờ rất nhiều như vậy, thì tức khắc mặt xấu hổ đỏ bừng bừng, trong lòng oán hận nghĩ, ta mà thoát khỏi cái lồng này, nhất định phải một ngụm cắn chết hắn!

2. Chương 2

Edit: Na Na

Đáng tiếc là trời không toại lòng Hồ ly, ngày hôm sau Cố thiếu gia vừa rời giường, ta lập tức nhảy dựng lên, trừng ánh mắt băng hàn về phía hắn, nhưng hắn lại chỉ liếc ta một cái rồi xoay người đi. Suốt cả một buổi

sáng hẳn không trở về, khiến ta đói đến hoa mắt, ra sức mắng chửi cái tên nhân loại ngu xuẩn không giữ chữ tín kia. Hôm qua còn nói cho ta ăn gà, thế mà hôm nay ngay cả một miếng cơm sáng cũng không có!

Vật vã mãi đến giờ Ngọ hẳn mới thông thả trở lại, còn ta thì ỉu xiu nằm úp sấp trong lồng. Hẳn ôm ta từ trong lồng ra ngoài, một tay thì nắm lấy cổ ta, tay kia thì cầm một viên thuốc đen xì nhét cho ta ăn. Viên thuốc kia qua to khiến ta một hơi nuốt xuống tí nghẹn chết, chỉ có thể trợn trắng con mắt trở mình lộn mấy vòng mới từ từ lấy lại được hơi thở. Không biết sao viên thuốc này vừa xuống bụng, tứ chi xương cốt bỗng nóng cháy như bị lửa thiêu, lúc này ta khó chịu đến mức không để ý gì đến hình tượng mà quay cuồng lộn lộn.

Cũng may mà họ Cố kia thấy ta ăn viên thuốc xong trở nên điên cuồng như thế thì tức khắc ôm lấy ta, bàn tay không ngừng vuốt lên lông ta, cuối cùng ta cũng ổn định lại. Lúc này hẳn mới đứng dậy, lệnh cho hạ nhân mang gà nướng qua đây, sau đó hẳn như nhớ tới cái gì đó, lại phân phó một câu: “Nhớ mang cả bầu rượu tới.”

Cũng may hạ nhân thấy vẻ mặt hẳn nghiêm khắc, nên cũng nhanh chóng mang đồ ăn tới, Cố thiếu gia kia ấn ta vào lồng để đề phòng ta bỏ chạy, rồi xé nhỏ thịt gà cho ta ăn. Ta bĩu môi khinh thường, Hồ ly chúng ta từ trước đến ăn uống đều không quan tâm đến phép lịch sự, ta lại đói đến khủng khiếp nên ngoạm ngay một miếng ở mông con gà nướng, coi như để hả giận. Cố thiếu gia kia ngăn người, rồi lại vui vẻ nở một nụ cười mưa thuận gió hòa, cũng không để bụng đến chuyện ta bỏ nhào lên con gà khiến vật áo hẳn dính mỡ. Ta không quan tâm đến hẳn nữa, viên thuốc đen lúc nãy khiến ta còn thấy sợ hãi trong lồng, nhưng giờ có con gà nướng trước mắt lại nghĩ, có chết cũng phải làm con Hồ ly chết no. Vậy nên bất chấp mà điên cuồng ăn, ăn đến khi khoe miệng cái mặt đều trát một lớp bóng nhoáng, mới thỏa mãn ợ một cái, nhìn sang bầu rượu bên cạnh, ta cũng không nhìn vẻ mặt Cố thiếu gia mà quay sang nhắm nháp lên miệng bình. Quả đúng là rượu hoa quế hảo hạng, vừa ngọt ngào vừa thơm nức, đáng tiếc rượu ngấm khá nhanh, không bao lâu sau, cái mặt hồ ly ta treo lên hai đường đỏ ửng, con mắt cũng long lanh ngập nước, chỉ nhìn thấy hai cái bóng Cố thiếu gia trước mặt lồng vào nhau.

Sau đó trí óc bắt đầu mơ hồ, đến khi uống hết bình rượu thì cơ thể ta cũng trở nên nhẹ nhàng bay bổng, trong mông lung bỗng thấy ngực nóng rát đau đớn, rồi thế nào mà lại mơ mình biến thành hình người. Nhưng đến sáng sớm hôm sau thức dậy, trên người ta vẫn là lớp lông hồ ly, bốn chân chạm đất, chứ không hề biến thành một nữ tử mỹ lệ khuynh thành. Nghĩ đến cũng lạ, kỳ thực ta chính là một Hồ ly đặc biệt, tu hành đến nghìn năm, nhưng chỉ riêng việc biến thành hình người là bấp bênh nhất. Bởi vậy mà chỉ có thể đỏ mắt mà nhìn đám hồ ly cạnh mình từng con biến thành muôn hình đủ dạng hình người miệng đầy văn ngôn phù phiếm, mỗi lần họ xuống núi sau khi về đều giảng đạo lý của người thế gian mà họ được mắt thấy tai nghe, khiến ta ngưỡng mộ không thôi. Hiển nhiên có thể thấy lớp da người thực sự có sức ảnh hưởng rất lớn, nếu lúc này ta là người, thì cậu Cố kia sao dám bắt giữ ta, chỉ tiếc là ta lại cả người đầy lông, miệng thì ngậm lông gà, bị người ta quát mắng như chuột chạy qua đường.

Cũng may bây giờ ta không phải khuất nhục ở trong lồng sắt, nhưng trên chân lại bị buộc một sợi dây, đầu dây kia thắt ở chân bàn, ta quay đầu ra sức cắn cái dây, nhưng chẳng biết nó được làm từ vật liệu gì mà không hề bị sút mẻ, còn ta cắn thì người lại đau đớn vô cùng. Ta chán nản đặt mông phịch xuống đất, đến giờ mới phát hiện, trên cổ cũng bị đeo một cái chuông đồng, chẳng trách mỗi khi động đậy lại nghe thấy tiếng gì đó. Lồng ta cảm phần, mặc dù ta là một kẻ chậm tiến, ngay cả hình người cũng không biến được, nhưng cũng không thể bị nhục nhã đến thế này.

Đến buổi trưa thì loại cảm giác nhục nhã này lên đến đỉnh điểm.

Ta gặp con chồn ở động bên cạnh. Đáng ra, bạn cũ gặp nhau nơi đất khách, đồng hương gặp đồng hương thì hai mắt phải rưng rưng mới phải, nhưng với ta thì thà rằng ta không gặp con chồn này còn hơn. Vì đơn giản là ta lâm vào tình trạng thể lương thể này, thực sự không thể nào so sánh được với kẻ mồm miệng đầy mỡ, da lông óng mượt như đồ mỡ thế kia. Nhưng con mắt kẻ này lại sắc bén vô cùng, nhìn trái nhìn phải không thấy ai, thì to gan gật gù đắc ý đi về phía ta.

“Thanh Thanh, sao ngươi lại thành thế này?” Con chồn đến gần, nhìn chăm chăm cái chuông trên cổ ta, tiếp đó tròn mắt lại xoay tí nhìn khắp người ta.

“Ngươi còn mặt mũi hỏi ta?! Nếu không vì ngươi toàn đến nhà người ta ăn trộm gà, khiến họ phòng bị, thì

ta có thể bị bắt ngay lần đầu tiên sao? Ta đây bị người liên lụy đó. Bây giờ Cổ thiếu gia nhà này muốn lột da của ta, người phải cứu ta ra ngoài, nếu không đến chết ta cũng tha thứ cho người.” Ta nghe rằng lộ ra vẻ mặt hung ác, khiến con chồn sợ đến lùi lại phía sau, sau đó hấn lại đi tới đi lui quên cả việc nhìn ngó xung quanh: “Hôm nay thủ vệ canh ở đây không nghiêm, ngay cả ta cũng có thể chuồn vào đây, nhưng tiếc là sợi dây trên đùi người dường như không tầm thường, có dính chút tiên khí, yêu quái chúng ta không thể tự mình cắn đứt nó, còn cả cái chuông trên cổ người kia, cũng là pháp thuật của tiên gia, không dễ dàng cởi xuống được đâu. Ta nghĩ trước mắt chỉ có duy nhất một biện pháp, đó chính là người hãy biến thành hình người, sau đó ngênh ngang từ nơi này ra ngoài, cho dù gặp phải cậu Cổ kia thì cũng có thể dùng mỹ sắc tạm lừa gạt hấn.” Sau đó hấn gơ móng gãi gãi đầu, “Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hồ ly tinh người phải có mỹ sắc.”

Nghe hấn phân tích như vậy, ta tức khắc nổi giận, muốn ta biến thành hình người, thật đúng là so với việc cắn đứt dây còn khó hơn. Đúng lúc đang ai oán thở than thì bỗng nghe thấy tiếng mấy người gia đình ở ngoài viện truyền đến: “Ta vừa mới thấy một con chồn to béo phì mỡ chạy vào hướng này, hình như là ở ngoài sương phòng của Cổ thiếu gia. Xem ra phải bắt cho bằng được con súc sinh này, vừa này nhà bếp bị nó trộm mất một miếng thịt gà lớn.”

Con chồn cũng nghe thấy tiếng gào thét kia, đáng tiếc là hấn đang chuẩn bị trốn thì những người gia đình kia đã cầm gậy gỗ đứng ở cửa sương phòng, chặn mất lối ra duy nhất. Con chồn quay đầu kêu léo nhéo chỉ chỉ vài tiếng với ta, dưới tình thế cấp bách hấn lại nói tiếng địa phương, nên ta nghe mà không hiểu lắm, mà giữa lúc ta đang suy nghĩ về ý tứ của hấn thì một trận khói mù kéo tới, ngay sau đó, mấy gia đình ở ngoài cửa bắt đầu kêu rên.

Đây là một đám chất khí mang mùi vị trứng thối. Kèm với một tiếng “Bành”, chủ nhân của đám khí kia thừa dịp gia đình đang hoảng loạn, phi như điên ra ngoài. Còn ta ở bên vừa dùng chân trước che mũi, vừa cùng với đám gia đình kia chửi rủa một hồi. Con chồn chết tiệt kia thể mà dùng cách đánh *** để chạy trốn. Bây giờ mới nghiệm ra, lúc này hấn quay đầu kêu chỉ chỉ kia, là muốn hảo tâm nhắc nhở ta bịt cái mũi lại.

3. Chương 3

Edit: Na Na

Rất cuộc hôm nay Cổ thiếu gia cũng trở lại. Mấy ngày nay ta đều ngó trông hấn trở về, mỗi lần người thấy hơi thở hấn tới gần cửa là ta lại nâng móng ngồi nghiêm chỉnh. Bởi vì rằng chỉ cần Cổ thiếu gia đến là ta liền có gà để ăn, có rượu để uống.

Tiếc là hôm nay hấn lại dẫn theo một nữ nhân như hoa như ngọc. Nàng kia có đôi mày vẽ đúng tướng khắc phu, nhưng lại làm bộ che miệng ngượng ngùng, còn đôi mắt kia dường như hận không thể dán chặt lên người Cổ thiếu gia, nếu như ánh mắt mà có nhiệt độ thì khéo lớp áo mỏng trên người Cổ thiếu gia đã sớm bị đốt thành hai cái lỗ. Hấn bày tiệc rượu trên bàn, dẫn nàng kia ngồi xuống, rồi cùng nhau đối tửu ngâm thơ, vậy mà quên luôn cả ta, thậm chí đến một khúc xương gà cũng không ném cho ta.

Nhiều ngày nay ta thăm dò được tính nết của Cổ thiếu gia này, chỉ cần nhu thuận vâng lời thì có thể chung sống thoải mái với hấn, mà hấn cũng rất hào phóng, bản thân ta từ ngày vào nhà hấn tới nay, lúc nào cũng có thể ăn gà, mấy ngày nay cái đuôi ta cũng bắt đầu mọc lớp lông mới. Nhưng giờ hấn tỏ thái độ chẳng ngó ngang gì đến ta, thì ta lại thấy bất mãn, thường ngày đến bữa cơm tối thì chỉ ta và hấn cùng nhau ăn, tự nhiên hôm nay lại mọc thêm một kẻ dong chi tục phần này, bảo sao ta không tức cho được. Bởi thể ta từ sau bức rèm bất ngờ chạy ra, nhắm chuẩn cái chân nàng ta mà cắn một ngụm.

Quả nhiên nàng ta rống lên một tiếng kinh thiên động địa. Cổ hòng kia phát ra âm thanh tưởng chừng như tiếng bánh xe ngựa cổ lỗ sĩ nghiền qua mặt đất. Nàng ta rống xong mới chợt nhớ ra Cổ thiếu gia ở bên, lập tức xấu hổ đỏ mặt, hờn dỗi nói: “Cổ thiếu gia sao lại nuôi con vật không có nhân tính như vậy. Làm đùi nhân gia đau quá đi.”

Cố thiếu gia ấy nãy phen phó hạ nhân mang thuốc mỡ tới, trong lúc chờ đợi thì hần liếc mắt nhìn ta một cách tựa tiểu phi tiểu, tròn mắt đen như mực kia lóe lên ánh sáng, ấy vậy mà như màu xanh lục của mắt sói, làm ta sợ đến kêu léo xéo chi chi, chui vội vào sau màn.

“Ngô tiểu thư, đây chính là con hồ ly mà ta đã nói với nàng, nuôi nó chỉ vì lúc bắt làm thương da lông nó, mấy hôm nay dường nó béo tốt quá, nên cũng chỉ xích nó lại để nó tự do hoạt động một chút, chờ lúc thích hợp sẽ làm áo lông hồ cho nàng. Ta thấy một bộ lông hồ tuyết trắng thế này, chắc chỉ có Ngô tiểu thư dung mạo như tiên mặc mới làm nổi bật phong thái.”

Nàng kia vừa nghe lời này, lập tức đưa sớ mắt dịu dàng nhìn Cố thiếu gia, khao khát muốn vứt bỏ mọi lễ nghi liêm sỉ mà giao bản thân cho hần, nhưng đúng lúc này, Cố thiếu gia lại gọi hạ nhân: “Ngô tiểu thư tới nay bị sợ hãi, mời người tới đưa nàng về phủ đi.”

Ngô tiểu thư kia ai oán dùng ánh mắt đầy ảm đạm nhìn Cố thiếu gia, tựa hồ là muốn trách hần không hiểu phong tình: “Tử Hiên, chàng thật là.”

Và nhờ thế ta mới biết, hóa ra Cố thiếu gia tên đầy đủ là Cố Tử Hiên.

Dù sao nếu ta trốn không thoát, thì cũng biết được tên của kẻ sắp giết ta. Ta lặng lẽ niệm thầm tên hần một lần nữa trong lòng, nhưng lại cảm thấy đau đớn như bị mũi dao xoáy vào người, phảng phất như có một thứ gì đó ngăn trở ký ức của ta, nơi ấy bị một bức màn vô hình che đậy, mang theo nỗi phiền muộn mất mát. Ta lại niệm thêm một lần nữa, thì cảm giác này mới bị đè ép xuống.

Tóm lại ta thấy cảm giác này thật sự không hay chút nào, ta chưa uống rượu vậy mà đầu óc đã choáng váng. Phảng phất như có một thứ cảm xúc nào đó muốn bùng phát lên, trước lời giải thích của Cố thiếu gia đối với Ngô tiểu thư kia, điều mà ta để ý không phải là chuyện muốn lấy lông ta làm áo, mà ngược lại, Ngô tiểu thư kia sao có thể được coi là dung mạo như tiên?! Sao xứng với bộ lông của ta! Bộ lông của ta mặc trên người ta mới là đẹp nhất! Nếu ta mà hóa thành hình người nhất định còn xinh đẹp hơn Ngô tiểu thư không biết bao nhiêu lần!

Cũng nhờ vậy mà ta bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc hơn về chuyện biến thành hình người này. Mặc dù Cố Tử Hiên mặt như quan ngọc, ta cũng thích gà nướng của hần, thích sự thư thái khi được hần vuốt lông, thậm chí cả nhuyển tháp (giường phụ) của hần ngủ cũng rất êm, nhưng tiếc là ta vẫn muốn sống lâu hơn. Chồn kia cũng nói, nếu ta muốn trốn thoát thì chỉ có cách biến thành hình người.

Nghĩ vậy ta lại càng muốn biến thành người, lúc này, suy đi tính lại thì cho dù có biến thành khuôn mặt méo lệch dài như quả dưa hay nứt vỡ như quả táo chín, thì cũng tốt hơn cái mặt hồ ly đầy lông này.

Sau khi tiễn Ngô tiểu thư về, Cố Tử Hiên không quay về sương phòng ngay mà lại ngồi xuống cạnh ta, lấy tay vuốt vuốt đầu ta, ta nhìn kẻ đang mỉm cười trước mặt lại nghĩ đến chuyện hần muốn bắt ta làm áo lông hồ, thì hung ác cắn hần một miếng, dạo này được ăn gà nhiều nên hàm răng cũng sắc bén hơn, vừa cắn xuống ta đã cảm nhận được vị tanh ngọt của máu trôi xuống cổ họng. Ta ngẩng đầu nhìn Cố Tử Hiên, lông mày hần không cau lại dù chỉ một chút, thậm chí tay cũng không rút về, mà chỉ hơi ngậy người: “Người rốt cuộc cũng tức giận hả.” Hần cười tủm tỉm nói, “Thấy ta ở cùng Ngô tiểu thư nên không vui?”

Ta kêu chi chi hai tiếng, rồi giận dữ quay đầu nhìn sang chỗ khác. Cố Tử Hiên thấy nhưng không thông cảm còn cười lên ha hả, tiếp đó lại nhéo nhéo cái lỗ tai ta, kéo cái mặt hồ ly của ta vòng về: “Người sợ hả? Sợ bị làm thành áo lông hồ?”

Ta học theo kiểu của loài cẩu, gầm gè mấy tiếng trong cổ họng, nhưng hiển nhiên không hề có chút khí thế nào, Cố Tử Hiên vẫn cười ha hả như cũ, sau đó hần ôm ta vào lòng, lấy tay vuốt lông trên lưng ta: “Người từng thấy con hồ ly nào sắp bị làm thành áo lông mà mỗi ngày lại được ăn gà chưa?”

Tim ta bỗng thịch một tiếng, xem ra Cố Tử Hiên đối với ta cũng có chút tình cảm, nghe thấy không bị làm thành áo lông nữa thì ta an tâm cọ cọ chà chà vào lòng hần, sự ấm áp này làm ta cảm thấy mãn nguyện vô cùng. Nhưng câu tiếp theo của hần lại làm ta bay hết cả cảm xúc.

“Không phải người ta thường nói, hồ ly biết báo ân sao? Ta nuôi người ăn như vậy, tốt với người như thế, nếu người không thể biến thành một nàng hồ tiên xinh đẹp, thì xem ra người chỉ là một con hồ ly bình

thường thôi, có vật thì phải tận dụng, ta đành phải làm một bộ áo lông hồ thật đẹp để lấy lòng người khác vậy.”

Sau khi nghe xong câu này, ta gấp đến độ kêu chi chi loạn cả lên, ta thực sự là hồ ly tinh, nhưng lại tu hành không tới nơi tới chốn nên chẳng thể biến thành người. Đạo hạnh của ta ngay cả tiếng người cũng không nói được, nên hoàn toàn không thể giải thích rõ nguyên nhân với Cố Tử Hiên. Ta nghe hắn nói không biến thành người thì sẽ bị đem làm áo lông hồ, đâm ra cái kinh bất an. Chẳng biết vì sao mỗi lần nghe thấy tên Ngô tiểu thư hay những chuyện liên quan đến Ngô tiểu thư, thì trái tim hồ ly của ta lại nóng rực như lửa đốt, ngực cũng thấy đau đớn.

Mà sau khi Cố Tử Hiên nói xong những lời này, liếc ta bằng ánh mắt đầy thâm ý rồi mới thông thả đi vào phòng trong, bỏ lại ta nghĩ vắt cả óc để nhớ lại câu thần chú biến thành người.

4. Chương 4

Edit: Na Na

Trời không phụ lòng người, buổi tối hôm đó cuối cùng ta cũng biến thành người, nhưng tiếc là chẳng hề có tỷ ty gọi là hào quang rực rỡ, mà ngược lại là bụi đất đầy trời.

Cả một đêm dài đằng đẵng đó ta thực sự không có tâm trạng để ngủ. Cố Tử Hiên ở phòng trong vẫn an ổn ngủ. Còn ta đi loanh quanh ở phòng ngoài, nhưng đi được một lúc, bỗng phát hiện điều bất thường. Ta ngửi thấy mùi vải vóc bị cháy, theo hướng mùi này nhìn lại thì quả nhiên có chuyện lớn xảy ra.

Đó là phòng ngủ của Cố Tử Hiên, một đoạn của cây nến có lẽ là bị gió thổi ngã, lại vừa vụn rơi xuống cái mảnh cửa sổ, lúc này nó đang bốc lửa và đang dần dần lan đến phía giường, sợi dây trên đùi ta chỉ đủ dài để đi đến cửa phòng ngủ, tuy có thể thấy rõ tình hình bên trong nhưng lại không thể đi vào đó, và hiển nhiên hoạt động bị giới hạn thế này, ta cũng không có cách nào để lùi về sau. Nếu lửa cháy lớn, mà Cố Tử Hiên vẫn ngủ say như con lợn chết thì đừng nói hắn, ngay cả ta cũng phải chôn cùng.

Lửa cháy bốc ngùn ngụt, thậm chí còn tỏa ra từng đợt khói đặc, ầy thế mà Cố Tử Hiên vẫn bèn lòng mà nằm trên giường được, còn ta đứng ở cửa phòng ngủ kêu chi chi hô hoán đến khàn giọng, mà hắn cũng không hề phản ứng lại. Ngọn lửa sắp lan đến người hắn đến nơi.

Giờ khắc này, ta xin thề rằng, lúc đó ham muốn biến thành người trong lòng ta chưa bao giờ mãnh liệt đến thế. Nghĩ đến Cố Tử Hiên cho ta ăn gà, cho ta uống rượu, và thực ra hắn cũng tạm coi như người tốt, nếu chết vậy thì có phần đáng tiếc, cho dù chết thì cũng nên là bị ta cắn chết.

Lúc này nền đất trong phòng bị lửa thiêu nóng rực, chân sau của ta bị sợi dây kiềm chế nên chỉ có thể ngửa cổ cố gắng vươn chân trước với tới, nhưng vùng đất đó quá nóng khiến móng của ta co rút lại. Vậy nên ta đành quay đầu nỗ lực cắn đứt sợi dây, nhưng có cắn đến tẹo quai hàm thì sợi dây cũng không đứt mẻ. Ta giãy dụa hai cái. Bỗng nhiên ngũ tạng nóng rất đau đớn, phản ứng này giống hệt như lúc ta ăn viên thuốc đen kia, nhưng lần này đau còn dữ dội hơn nhiều, mà thời gian đau cũng lâu hơn. Ta đau đến nằm úp sấp trên mặt đất. Cảnh vật xung quanh cũng bắt đầu nhòe đi, đến khi mở mắt ra thì đã thấy tất cả mọi vật đều thu nhỏ đi.

Ta dụi dụi con mắt, cứ nghĩ là bản thân mình còn choáng váng, nhưng khi vươn vuốt lên thì không còn là bộ móng vuốt đầy lông nữa, mà là làn da bóng loáng, trên mặt cũng không còn lông hồ ly nữa, cúi xuống nhìn thân mình mới giật mình hô lên một tiếng.

Không phải là mọi vật thu nhỏ đi mà là ta đã biến lớn lên. Trong tình huống nghìn cân treo sợi tóc, tiềm năng của ta bỗng bộc phát, hóa thành người! Thật là đáng mừng!

Sau khi biến thành người thì chuyện dễ xử lý hơn nhiều, ta không cần dùng hàm răng nữa, ngón tay linh hoạt hơn so với móng vuốt, ta cúi người cởi sợi dây trên chân, rồi chạy vọt vào phòng ngủ, trong bụng thầm

nghĩ, Cố Tử Hiên, người số đỏ lắm mới gặp đúng lúc ta tu hành đắc đạo, tiện thể cứu người một mạng, xem như trả lại ân người cho ta ăn gà nướng.

Ngày trước con chồn xuống chân núi trộm gà xong, rất thích lặng lẽ ngồi trong bụi cây để nghe người ta giảng đạo về những câu chuyện xưa xảy ra trong cuộc sống thường ngày, nơi nào mà có mặt anh hùng thì đều cứu được người bị nạn, về sau đương nhiên càng tốt đẹp hơn, cho dù danh tiếng không lưu lại đến muôn đời sau, nhưng vẫn có thể ưỡn thẳng lưng dùng tư thế oai hùng hiên ngang mà chỉ tay một phen trước giang sơn. Bởi vậy con chồn kia cực kỳ hâm mộ, mỗi lần nghe xong những câu chuyện này, đều về kể lại cho ta nghe, từng câu chuyện tích lũy qua bao tháng ngày, khiến ta bắt đầu có chút hâm mộ những người anh hùng, thỉnh thoảng cũng có suy nghĩ muốn làm anh hùng một phen.

Đến khi ta cứu được Cố Tử Hiên ra ngoài, thì cảnh thực tế lại không hề có cái gì gọi là tư thế oai hùng hiên ngang. Lửa trong phòng ngủ quá lớn, mà thân ta mặc bạch y bị cháy thủng lung tung, tóc tai thì rối bời thành đống, thật sự trông chả khác nào ăn mày, khiến lòng ta đau thương mãi. Bộ bạch y nay chính là bộ lông của ta biến thành, bây giờ bị phá hủy đến mức này, chờ đến khi ta biến trở lại nguyên hình thì có khác nào hồ ly bị bệnh rụng lông. Nghĩ đến đây, ta không kìm nén nổi nỗi bi ai, chẳng kiêng dè gì mà đặt mông ngồi bệt xuống đất gào khóc.

Còn Cố Tử Hiên kia thì ngồi đối diện quan sát ta, trên mặt lại chứa nét cười. Lúc ta biến thành người lay hấn tỉnh dậy thì hấn lập tức khôi phục thần trí, nhưng không hề để tâm đến vụ hỏa hoạn, mà chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ta với vẻ mặt vô cùng dịu dàng. Ta không nhận được mà ngừng khóc, hé ra khuôn mặt sầu khổ nhìn hấn, trong đầu thì nghĩ, có phải Cố Tử Hiên đột ngột gặp biến cố, bị hỏa hoạn dọa thành kẻ ngu si không? Nghĩ thế xong định nhích lên trước để kiểm tra, thì không ngờ Cố Tử Hiên lại nắm lấy tay ta, rồi thuận thế kéo ta vào lòng.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh.” Hấn nở nụ cười, ngón tay vuốt lên khuôn mặt ta. Hấn tựa hồ như nhìn ra ngõ vực trong mắt ta, nên hảo tâm giải thích, “Ta biết tên nàng, ta biết nàng, biết từ rất lâu rất lâu rồi. Và vẫn luôn một mực chờ nàng.”

Ta vẫn không hiểu hấn đang nói gì, chỉ nghi hoặc mà trừng mắt nhìn hấn.

Cố Tử Hiên lại cười đến không thể đè nén nổi: “Kiếp trước nàng là một cô hồ ly vừa tinh ranh vừa quái đản nhưng tu hành ngộ tính rất cao, sao giờ lại trở nên ngớ ngẩn như vậy? Nàng không nhớ được ta cũng không sao, ta nhớ kỹ nàng là tốt rồi, nàng chỉ cần nhớ ta là Cố Tử Hiên, về sau là người sẽ chung sống mãi mãi với nàng.”

Ta ngửa đầu thăm dò hỏi: “Người mỗi ngày sẽ cho ta ăn gà sao?”

Cố Tử Hiên gật đầu.

Nhưng ta vẫn chưa thể tin hấn, loài người luôn luôn thay đổi, nên lắc đầu: “Ta muốn trở về núi của mình. Ân cho ăn gà nướng của người ta cũng báo đáp xong rồi.”

Cố Tử Hiên không đồng ý: “Ân nàng đã báo đáp xong, nhưng còn của ta nữa, nàng cứu mạng ta, ta sẵn lòng lấy thân báo đáp.” Nói xong hấn lập tức bế ta vào sương phòng.

5. Chương 5

Edit: Na Na

Sau sự kiện đó, ta chỉ có thể ở tại chỗ của Cố Tử Hiên, hấn nói ngày trước đã sờ soạng cái đuôi của ta rồi nên nhất định phải chịu trách nhiệm với ta. Ta suy đi tính lại thì thấy mỗi ngày hấn đều cho ta ăn gà nướng, mà ta thực sự không nỡ cắn chết hấn, huống hồ hấn dùng tay vuốt lưng cho ta quả thực rất thoải mái, hơn nữa người ta lớn lên cũng đẹp mắt, giữ lại cũng không sai.

Mà sau này ta lờ mờ biết được, té ra ta và Cố Tử Hiên có tình duyên từ kiếp trước, nhưng trời lại định hẩn đoản mệnh, ta muốn kéo dài tính mệnh hẩn nên đã lấy nội đan cho hẩn, còn mình phải chịu thiên kiếp nên chết. Cố Tử Hiên đau đớn vì mất người yêu, không biết sao khi xuống cầu Nại Hà lại không uống canh Mạnh Bà, bởi thế cả đời này một mực đi tìm ta. Chẳng ngờ ta bị trọng thương quá nặng nên đánh mất ký ức, quên tất cả mọi thứ, thậm chí vì tổn hại quá lớn nên chỉ có thể ở trong lột hồ ly mà không thể biến thành người.

Ngày ấy viên thuốc đen mà Cố Tử Hiên cho ta ăn là Thập Toàn Đại Bổ đan gì đó, thuốc này để nâng cao tu vi của ta, có thể giúp ta mau chóng biến thành hình người. Lúc đầu hẩn bắt ta, nói muốn lột da ta làm áo lông hồ tặng cho Ngô tiểu thư, cũng chỉ vì muốn kích thích ta, bởi theo như lời hẩn nói, thì ta kiếp trước mười phần là một đồ phụ (phụ nữ ghen tuông), ta mà bắt gặp Cố Tử Hiên nói chuyện với nữ tử nào thì sẽ hóa thành hình dạng hồ ly cắn xé một trận. Mà Đại Bổ Đan này là của một hòa thượng cho hẩn, ông ta nói, muốn ta hóa thành người thì phải chờ thời cơ, chung quy là phải có tác nhân bên ngoài để kích thích, thì tiềm năng mới có thể bộc phát. Cho nên vụ hỏa hoạn kia cũng là Cố Tử Hiên tự mình sắp đặt.

Nói thực là, khi mới nghe lý do này, ta đã chết lặng. Thứ nhất ta thấy rằng, vì Cố Tử Hiên mà giao nội đan ra, đó không phải là phong cách của ta. Thứ hai, ta là một cô hồ ly không bao giờ màng danh lợi, có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh nên cái trò tranh giành tình nhân phạm phu tục tử này, quả thực không phù hợp với thân phận địa vị của ta. Thứ ba là ta thấy Thập Toàn Đại Bổ đan mà ông hòa thượng tặng cho Cố Tử Hiên kia nhất định là hàng dỏm, vì ta ăn viên thuốc đó xong, ngoài đêm hôm đó bị đau quặn người ra thì chẳng thấy tu vi tăng tiến tí nào, thậm chí lúc bị đau, ta còn nghi ngờ viên thuốc đen đen kia làm không sạch sẽ.

Mà Cố Tử Hiên nghe ta nói xong cũng có xu thế ngần ngại một hồi, nhưng sau đấy hẩn chẳng hề ảo não, chỉ ngắt một đoá hoa, rồi nghiêng người cài lên búi tóc ta: “Bữa gà buổi tối thích kho hay hấp?”

“Kho đi!” Ta hô lên, nằng chiều trần ngập ầm ập, đoá hoa Cố Tử Hiên cài cho ta cũng mang mùi hương thơm ngát rất hợp lòng người. Mấy tháng sau trận hỏa hoạn ấy, ta được Cố Tử Hiên chăm sóc nên bộ lông đã mọc dài ra rất đẹp rồi, bây giờ ta lại là một cô hồ ly xinh đẹp uy phong. Khi nào nhàn rồi thì biến thành nguyên hình, chơi đùa trong vườn hoa.

Nhưng hôm nay thì khác, Ngô tiểu thư kia sau khi bị Cố Tử Hiên cự tuyệt, vậy mà vẫn tới cửa nhà người ta. Ta tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. Rõ ràng ngày ấy, Cố Tử Hiên bế ta trong màu lông mượt mà, nói thẳng rằng đã có ý trung nhân, vậy mà nữ nhân này vẫn mặt dày mày dạn, xem ra hôm nay phải cho nàng ta hết hy vọng mới được.

Thường ngày ta không thích biến thành hình người, nhưng hôm nay ngoại lệ vì nàng ta, thậm chí ta còn ngồi trước gương vẽ chút son.

Khi thấy ta oai phong lẫm liệt đi ra từ phòng của Cố Tử Hiên thì Ngô tiểu thư kia quả nhiên mặt mày xám xịt nói: “Cố thiếu gia có người tuyệt sắc đi theo như vậy, chẳng trách... Chẳng trách... Là ta tự mình đa tình rồi.” Nói xong liền che mặt tông cửa xông ra ngoài, làm cho ta không kịp bắt nhịp, rõ ràng ta còn chưa nói gì mà.

Bên trong phòng chỉ còn ta cùng Cố Tử Hiên. Hẩn cười nhìn ta.

Ta có chút thất vọng, đang định biến trở lại nguyên hình, thì hẩn ngăn ta lại: “Thanh Thanh, nàng như vậy thật xinh đẹp, cứ để vậy đi, để ta ôm một cái.” Cánh tay hẩn khép lại, ta không thể làm gì khác, đành phải giữ nguyên dáng vẻ này để hẩn ôm.

Lúc này ta có thể nghe thấy tiếng tim hẩn đập, nhiệt độ cơ thể hẩn cũng làm ta thư thái, nghĩ đến tối nay được gà nướng thì lòng càng thêm ầm ập ngọt ngào như tưới mật. Ta nhìn người trước mắt có sống mũi cao ngất, cùng ánh mắt nhu hòa, nghĩ có lẽ trước kia ta thực sự rất yêu hẩn, nhưng tiếc là ta không nhớ bất cứ điều gì.

Cố Tử Hiên tựa hồ biết được suy nghĩ trong lòng ta, hớn hớn lên trán ta rồi nói: “Quá khứ không thể lấy lại, nhưng tương lai còn đang đợi ở phía trước. Cho dù không nhớ chuyện trước kia, nhưng không phải bây giờ chúng ta đang ở bên nhau hay sao? Mỗi phút mỗi giây đều rất vui vẻ hay sao?” Sau đó hẩn nhìn sâu vào mắt ta, “Thanh Thanh, nàng thích ta chứ?”

Hắn vừa hỏi ta, vừa nắm chặt tay ta, lòng ta mềm nhũn, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng hóa thành một câu:
“Thích.”

—————End—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-trom-ga>